

1) Mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy eleget tegyen az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek, a Finn Köztársaság nem teljesítette az irányelv alapján fennálló kötelezettségeit.

2) Kötelezi a Finn Köztársaságot a költségek viselésére.

(¹) HL C 85., 2004.4.3.

2) A Bíróság kötelezi a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

(¹) HL C 228., 2004.9.11.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(hatodik tanács)

2004. december 9-én

a C-333/04. sz. az Európai Közösségek Bizottsága kontra Luxemburgi Nagyhercegség ügyben (¹)

(Tagállami kötelezettségszegés – Az 1999/92/EK irányelv – Munkavállalók védelme – Robbanásveszélyes légkör kockázatának való kitétel – Átültetés elmulasztása)

(2005/C 31/09)

(Az eljárás nyelve: francia)

A C-333/04. sz. az Európai Közösségek Bizottsága (meghatalmazottak: D. Martin és H. Kreppel) kontra Luxemburgi Nagyhercegség (meghatalmazottak: S. Schreiner) ügyben, az EK-Szerződés 226. cikke alapján 2004. augusztus 2-án benyújtott, kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tárgyában, a Bíróság (hatodik tanács), tagjai: A. Borg Barthet, a tanács elnöke (előadó), J. Malenovský és U. Lohmus bírák, főtanácsnok: L. A. Geelhoed, hivatalvezető: R. Grass, 2004. december 9-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

1) Mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a robbanásveszélyes légkör kockázatának kitett munkavállalók biztonságának és egészségvédelmének javítására vonatkozó minimumkövetelményekről szóló, 1999. december 16-i 1999/92/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (a 15. egyedi irányelv a 89/391/EGK irányelv 16. cikkének (1) bekezdése értelmében), a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette a fenti irányelv alapján fennálló kötelezettségeit.

A Corte Suprema di Cassazione 2004. június 11-i végzésével Honyvem Informazioni Commerciali srl kontra Mariella De Zotti ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-465/04. sz. ügy)

(2005/C 31/10)

(Az eljárás nyelve: olasz)

A Corte Suprema di Cassazione (Olaszország) 2004. június 11-i végzésével, amely 2004. november 3-án érkezett a Bíróság hivatalához, Honyvem Informazioni Commerciali srl kontra Mariella De Zotti ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Corte Suprema di Cassazione a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

„vajon a 1986. december 18-i 86/653/EGK irányelv (¹) 17. cikke tartalmának és céljának és esetlegesen az ez által előírt kártalanítás mértéke meghatározásának feltételei tekintetében a 19. cikk értelmezhető-e oly módon, hogy az irányelvet átültető nemzeti jogszabály lehetővé teszi, hogy egy (meghatározott jogviszonyokban a felekre nézve kötelező) kollektív megállapodás (vagy szerződés) azt írja elő, hogy az ügynöknek a 17. cikk (2) bekezdésben meghatározott feltételek fennállásán alapuló és ugyanezen cikk rendelkezései szerint kifizetendő kártalanítás helyett olyan kártalanítást kell fizetni, amely, egyfelől, az ügynököt a (2) bekezdés a) pontja első és második franciabekezdésében szereplő feltételek teljesülésétől függetlenül illeti meg (és a kártalanítás egy részének tekintetében a jogviszony megszűnésének minden esetében), másfelől pedig a kártalanítás számszerűsítését nem az irányelvből következő feltételek alapján kell elvégezni (és adott esetben az irányelv által meghatározott maximális összeget tekintetbe véve), hanem a kollektív megállapodásban meghatározott feltételek szerint. Tehát egy olyan kártalanításról van szó, amelyet (az ügynök által előidézett üzleti növekedésre való különösebb tekintet nélkül) az ügynök által a jogviszony időtartama alatt kapott díjazás bizonyos százaléka alapján határoznak meg, melynek következtében magának a kártalanításnak az összege, még felső összehatár esetén is vagy akkor is, ha fennállnak azok a feltételek, amelyek függvényében az irányelv jogot biztosít a kártalanításra, sok esetben alacsonyabb (sőt jóval alacsonyabb), mint az irányelv által előírt maximum, tehát annál az összegnél, amelyet a bíróság a konkrét esetben megítélt volna, ha nem a kollektív megállapodás számítási arányait, hanem az irányelv feltételeit és elveit kellett volna tekintetbe vennie;